

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: Severočeské doly a.s., IČO 49901982
sídlem Boženy Němcové 5359, 430 01 Chomutov
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M.
sídlem Křížovnické náměstí 193/2, 110 00 Praha

proti
žalovanému: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9. 11. 2020, č. j. ÚOHS-35619/2020/310/MHf,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 9. 11. 2020, č. j. ÚOHS-35619/2020/310/MHf, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 19 456 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta JUDr. Karla Muzikáře, LL.M. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda ÚOHS“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2019, č. j. ÚOHS-S337/2014/KD-24117/2019/820/TPi. Žalovaný tímto rozhodnutím shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“), kterého se měl dopustit tím, že v období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2012 uzavíral a plnil kupní smlouvy o prodeji hnědého tříděného uhlí s odběrateli, jež obsahovaly ustanovení o zákazu exportu tohoto uhlí z České republiky do zahraničí, přičemž jednání započalo 1. 5. 2004 plněním kupních smluv se zákazy exportu uzavřených na rok 2004 a pokračovalo až do 31. 12. 2012 uzavíráním a plněním kupních smluv o prodeji hnědého tříděného uhlí. Žalobce měl tedy v rozporu s § 3 odst. 1 ZOHS a čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále též „SFEU“) uzavírat a plnit zakázané dohody o zákazu exportu, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže. Za tento přestupek žalovaný uložil žalobci zákaz plnění dohod, finanční pokutu ve výši 19 799 000 Kč a povinnost k úhradě nákladů řízení paušální částkou 2 500 Kč.
2. Žalovaný přitom ve věci rozhodoval „podruhé“. První rozhodnutí ze dne 21. 12. 2016, č. j. ÚOHS-S337/2014/KD-50026/2016/820/TPi, totiž předseda ÚOHS zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 5. 6. 2018, č. j. ÚOHS-R0009/2017/HS-16569/2018/310/MHf). Žalovaný měl nesprávně vymezit relevantní trh jak po produktové stránce, tak po stránce geografické. Předseda ÚOHS současně uvedl, že žalovaný nevyčerpal celý předmět správního řízení, neboť nerozhodl o prvním skutku, pro nějž zahájil správní řízení (jednání žalobce v období od 1. 1. 1994 do 30. 4. 2004).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby zrušil rozhodnutí předsedy ÚOHS i žalovaného.
4. První žalobní bod – na případ žalobce neměl být vůbec aplikován ZOHS, neboť dohody o zákazu exportu mohou sice ovlivnit hospodářskou soutěž mezi členskými státy Evropské unie, nikoliv však vnitrostátní trh. Je třeba odlišovat cíle chráněné českým a uniijním soutěžním právem. Žalovaný pominul judikaturní závěry a nevypořádal se ani s obdobnou rozkladovou argumentací a vlastní předchozí rozhodovací praxí, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Neřídil se taktéž instrukcí předsedy ÚOHS na straně 340 rozhodnutí č. j. ÚOHS-R0009/2017/HS-16569/2018/310/MHf. Podle žalobce nelze na projednávanou věc vztáhnout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2013, č. j. 5 Afs 3/2012-131, z důvodu odlišných skutkových i právních okolností.
5. Druhý žalobní bod – správní orgány hodnotily jednání žalobce pouze po formální stránce a vůbec se nezabývaly společenskou škodlivostí smluvních ujednání o zákazu exportu. Žalobce má za to, že hospodářskou soutěž v České republice (v případě, že by ji posuzované jednání vůbec mohlo ovlivnit – viz předchozí žalobní bod) nenarušil, protože doložky o zákazu vývozu vedly i) k větší dostupnosti hnědého tříděného uhlí na tuzemském trhu, ii) k vyšší soutěži mezi distributory o tuzemského zákazníka a iii) tím pádem i k nižším cenám pro spotřebitele. Z šetření provedeného žalovaným pak vyplynulo, že naprostá většina respondentů se necítila exportními doložkami omezena, neboť o exportu uhlí vůbec

neuvažovala či o něm neměla zájem. Žalovaný převážně vycházel pouze ze dvou odpovědí v šetření, které navíc desinterpretoval. Posuzovaným jednáním pak už vůbec nemohl být ovlivněn import hnědého tříděného uhlí do České republiky.

6. Třetí žalobní bod – žalobce nesouhlasí s názorem, že by uzavírané dohody s odběrateli měly za cíl narušit hospodářskou soutěž. Žalovaný postupoval při kvalifikaci těchto dohod v rozporu s rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské unie (SDEU), kterou popsal Generální advokát M. Bobek ve svém stanovisku ve věci C-228/18 *Budapest Bank*. Žalobce již v rozkladu namítal alternativní vysvětlení hospodářského opodstatnění posuzovaných smluvních doložek, předseda ÚOHS se s tím však nevypořádal. Vzhledem k argumentaci v prvním žalobním bodu má pak žalobce za to, že exportní doložky nemohly být kvalifikovány jako jednání s cílem narušit hospodářskou soutěž v České republice i na vnitřním trhu Evropské unie, ale nanejvýše jako jednání s možnými protisoutěžními účinky. Žalovaný nezkoumal konkrétní právní a ekonomický kontext věci, přičemž žalobce upozorňuje za prvé na zavedený systém exkluzivní distribuce, který vedl k prosoutěžním účinkům na vnitřním trhu Evropské unie, za druhé na významné náklady spojené s přeshraničním prodejem. Žalovaný neprokázal, že exportní doložky omezovaly i pasivní prodej hnědého tříděného uhlí. Ujednáním o zákazu exportu byli omezeni všichni odběratelé žalobce, nelze tedy hovořit o omezení soutěže v rámci značky. Zákaz zpětného importu uhlí na český trh, jež žalobce upravil v ujednáních se společností Carbounion, nemohl reálně ovlivnit hospodářskou soutěž.
7. Čtvrtý žalobní bod – žalobce nesouhlasí s vymezením produktového i geografického relevantního trhu. Má za to, že po produktové stránce měl žalovaný provést objektivní tzv. SSNIP test, aby zjistil zastupitelnost hnědého tříděného uhlí jinými palivy. Žalovaný se namísto toho respondentů v rámci šetření dotazoval na jejich subjektivní zkušenosti a dojmy, a i odpovědi na tyto nesprávně položené otázky následně nesprávně interpretoval a bagatelizoval v neprospěch žalobce. Produktový relevantní trh tak měl žalovaný vymezit širěji, aby obsahoval i jiná paliva substituující hnědé tříděné uhlí sloužící pro spalování v malých zdrojích s výkonem do 5 MWt. Správní orgány odmítly zohlednit důkaz korelační analýzou, což způsobuje nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí, byť jej ve vysoké míře využívaly v „prvním“ kole správního řízení. Žalovaný do relevantního produktového trhu nesprávně zahrnul i dodávky hnědého tříděného uhlí určeného pro průmyslové odběratele. Případně měl do produktového trhu zařadit i hnědé energetické uhlí (HEU). Žalovaný přezkoumatelným způsobem nevysvětlil odklon od své předchozí správní praxe. Z hlediska geografického měl žalovaný podle žalobce relevantní trh vymezit širěji než jen Českou republiku, a to alespoň na země, kam žalobce prokazatelně hnědé tříděné uhlí vyvážel, i v tomto případě nesprávně interpretoval výsledky dotazníkového šetření. Pokud pak jde o delikt dle čl. 101 odst. 1 SFEU, měl žalovaný relevantní trh vymezit geograficky i na zahraniční trhy, které mělo domnělé protiprávní jednání žalobce omezit. Celkově pak příliš úzké vymezení relevantního trhu dopadá na možnost použití blokových výjimek i pravidla *de minimis*.
8. Pátý žalobní bod – žalovaný v rozporu s judikaturou SDEU neposoudil, zda jednání žalobce bylo způsobitelné *znatelně* ovlivnit obchod mezi členskými státy. Objem vyváženého hnědého tříděného uhlí z České republiky byl totiž marginální, přičemž žalobcův podíl na řádně vymezeném produktovém i geografickém trhu byl také marginální. Vliv na obchod mezi členskými státy pak není *znatelný*, jestliže tržby z prodeje hnědého tříděného uhlí

nepřesahují 40 milionů eur, nebo pokud tržní podíl některého ze subjektů nepřesahuje 5 %. Ani jedna z těchto podmínek nebyla podle žalobce splněna.

9. Šestý žalobní bod – Žalobce namítá, že z důvodu veřejného zájmu na zajištění dostatečného množství hnědého uhlí pro tuzemskou spotřebu nemohl nést odpovědnost za údajné protiprávní jednání. Opatřeními o omezení exportu tak žalobce pouze plnil povinnost uloženou mu státem v privatizačním rozhodnutí a posléze jediným akcionářem. Současně žalobce upozornil, že v rozhodném období dosahoval roční produkce 2 milionů tun hnědého tříděného uhlí, což byla právě hranice, do níž musel pokrývat tuzemskou poptávku. Pokud by uvedené nemohlo být kvalifikováno jako liberační důvod, měl to žalovaný posoudit jako výjimku ze zákazu dle § 3 odst. 1 ZOHS a čl. 101 odst. 1 SFEU, neboť v projednávaném případě veřejný zájem převážil nad ochranou hospodářské soutěže.
10. Sedmý žalobní bod – žalovaný nehodnotil systém exkluzivní distribuce hnědého tříděného uhlí prostřednictvím společnosti Carbounion zavedený z objektivně podložených ekonomických důvodů. Exportní doložky pak tvořily doprovodný prvek tohoto systému, jehož účinky byly podle žalobce jednoznačně prosoutěžní. Žalovaný pak pochybil i tím, že neprovedl dokazování výpovědí společnosti Carbounion. Současně žalobce namítá, že potenciálně protisoutěžní mohly mít pouze pasivní prodeje (omezené exportními doložkami), nikoliv prodeje aktivní. Žalovaný však žalobci nezákonně zakázal i další aktivní prodeje.
11. Osmý žalobní bod – žalobce navázal na předchozí žalobní bod a argumentuje, že i kdyby snad posuzované jednání bylo zakázané dle čl. 101 odst. 1 SFEU, potažmo dle § 3 odst. 1 ZOHS (což podle žalobce nebylo), bylo nezbytné jej z tohoto zákazu vyjmout dle čl. 101 odst. 3 SFEU, resp. § 3 odst. 4 ZOHS. Exportní doložky totiž měly prosoutěžní efekt, což žalobce dokládal odborným posouzením. Systém exkluzivní distribuce byl efektivní, neboť žalobce udržoval relativně stálou úroveň exportu hnědého tříděného uhlí za současného uspokojování domácí poptávky. Exportní doložky byly navíc nezbytné pro zajištění kvality exportovaného uhlí, ekonomických úspor a stálosti dodávek na zahraniční trhy. Odstraňovaly navíc problém tzv. černého pasažéra, tj. parazitování na již vybudované distribuční síti a propagaci hnědého tříděného uhlí žalobcem a společností Carbounion. Stejného účinku navíc podle žalobce nebylo možné dosáhnout jinými prostředky, žalovaný navíc žádný takový prostředek neoznačil. Ze systému exkluzivní distribuce profitovali i spotřebitelé. Konečně nedošlo exportními doložkami k podstatnému vyloučení hospodářské soutěže (viz výše).
12. Devátý žalobní bod – na jednání žalobce měl žalovaný aplikovat pravidlo *de minimis*, resp. blokové výjimky. Neobstojí názor žalovaného, že pravidlo *de minimis* se neaplikuje na tzv. cílové dohody. Jak žalobce namítal již v předchozích žalobních bodech, nesprávným vymezením relevantního trhu žalovaný nezjistil skutečný podíl žalobce na jednotlivých trzích, nevyloučil tedy, zda jejich dopad na hospodářskou soutěž nebyl zanedbatelný. K aplikaci blokové výjimky žalobce nejprve zopakoval své přesvědčení, že exportní doložky odběratelům nezakazovaly pasivní prodeje, tudíž nešlo o tzv. tvrdá omezení ve smyslu čl. 4 blokové výjimky pro vertikální dohody. I kdyby však exportní doložky zakazovaly pasivní prodeje, automaticky by to podle žalobce neznamenal, že narušují hospodářskou soutěž (viz výše). Alternativně žalobce uvádí, že žalovaný měl za zakázané dohody považovat

exportní doložky pouze v rozsahu, v němž zakazovaly pasivní prodeje a podrobně se jimi z tohoto pohledu zabývat, což neučinil.

13. Desátý žalobní bod – žalobce s odkazem na rozsudek SDEU ze dne 10. 2. 2011 ve věci C-260-09 P *Activision Blizzard* argumentuje, že žalovaný v projednávaném případě nezjišťoval, zda exportní doložky omezovaly i pasivní prodej hnědého tříděného uhlí, neboť vycházel pouze z jejich gramatického znění v jednotlivých smlouvách. O této skutečnosti panovaly v přestupkovém řízení pochybnosti, žalovaný měl proto v tomto smyslu doplnit dokazování.
14. S tím souvisí i jedenáctý žalobní bod, v němž žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a hodnocení skutkového stavu pouze v neprospěch žalobce. Žalobce především kritizuje, jak žalovaný interpretoval zjištění z doplněného dotazníkového šetření. Zaprvé z jediné výpovědi dovodil plošný závěr, že „někteří odběratelé účastníka řízení potvrdili omezující charakter ustanovení o zákazu exportu“, přičemž pominul výpovědi desítek dalších respondentů, kteří omezující účinek doložek nepotvrdili, či přímo vyloučili. Zadruhé bagatelizoval vlastní zjištění o úplné substituci hnědého tříděného uhlí za tříděné černé uhlí a za hnědé energetické uhlí. Žalobce dále poukazuje na nekonzistentní závěr žalovaného, že přeshraniční obchod s hnědým tříděným uhlím je sice zanedbatelný a neovlivňuje podmínky české trhu, na druhou stranu ale vyčítá žalobci, že bráněním exportu dosahovalo jeho jednání dostatečného stupně škodlivosti. Obdobné platí i pro závěry žalovaného ohledně zákazu re-importu hnědého tříděného uhlí zpět na český trh. Žalovaný totiž připustil, že podíl importu hnědého tříděného uhlí do České republiky je minimální. Přičítat žalobci k tíži údajné omezení re-importu je podle žalobce jednak ekonomický nesmysl, a také rozporné se skutkovými zjištěními. Konečně žalovaný v případě vymezení relevantního produktového trhu zjišťoval subjektivní dojmy odběratelů, nikoliv možnost objektivní substituce za jiná paliva (viz čtvrtý žalobní bod), v případě hodnocení účinků exportních doložek na hospodářskou soutěž žalovaný naopak hodnotil jejich potenciální dopad navzdory faktickým poznatkům vyvracejícím, že by k takovému narušení mohlo dojít.
15. Dvanáctý žalobní bod – žalobce namítá, že žalovaný nemohl jeho jednání posoudit jako jeden pokračující správní delikt. Jedná se o nepřipustnou analogickou aplikaci trestněprávního principu pokračování v trestném činu na správní trestání v neprospěch žalobce. Pokračování v přestupku upravil až § 7 zákona č. 250/2016 Sb., který nabyl účinnosti 1. 7. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“), není jej tedy možné aplikovat na jednání žalobce v období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2012. Nelze současně souhlasit s žalovaným, že rozdíl mezi definicí pokračování dle § 7 přestupkového zákona a dle § 116 trestního zákoníku je nepodstatný. Byť žalobce nesouhlasí s žalovaným, že by koncept pokračování v přestupku mohl být na jeho jednání aplikovatelný, uvádí, že nebyly splněny ani zákonné znaky dle § 7 přestupkového zákona, neboť každý jednotlivý dílčí útok sám o sobě nenaplňoval příslušnou skutkovou podstatu vytýkaného správního delikt. Žalovaný současně každý jednotlivý útok nevymezil ve výroku prvostupňového rozhodnutí, žalobce k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 4 As 156/2015-37. Dále žalobce tvrdí, že ohledně jednání spočívajícího v uzavírání údajných zakázaných dohod před 31. 8. 2009 již uplynula tříletá prekluzivní lhůta. Žalovaný se totiž nejpozději v průběhu roku 2012 o tomto údajném protiprávním jednání dozvěděl. Žalobce dále upozorňuje, že do 31. 8. 2009 § 22 ZOHS jako jednou ze zákonných podmínek

trestnosti za správní delikt dle § 3 ZOHS zakotvyoval zavinění. Novela v § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS pak zavedla objektivní odpovědnost. Žalobce je toho názoru, že tato změna právní úpravy vedla i ke změně skutkové podstaty správního deliktu dle § 3 ZOHS. Žalobce tedy nemohl být trestán za pokračování ve správním deliktu, neboť subjektivní stránka je součástí skutkové podstaty deliktu. Žalobce má současně za to, že došlo i ke změně objektivní stránky deliktu, neboť po novele ZOHS musel žalovaný zkoumat, zda zakázané dohody měly protisoutěžní cíl nebo účinek, což do účinnosti novely ZOHS nemusel. Podle žalobce žalovaný neprokázal ani existenci jednotného záměru pro vkládání exportních doložek do jednotlivých smluv, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33. Účel exportních doložek se totiž v průběhu času měnil, což dokládají jejich odlišné formulace. Nebyla splněna ani podmínka stejného nebo podobného způsobu provedení. Není dána blízká časová souvislost ani souvislost v předmětu útoku.

16. Třináctý žalobní bod – žalobce zpochybňuje názor žalovaného, že by v období od 1. 5. 2004 do 31. 8. 2009 jednal s úmyslem narušit hospodářskou soutěž. Jedinou myslitelnou formou zavinění žalobce byla nedbalost, i to však žalobce odmítá. Žalobce vycházel z dovolenosti systému exkluzivní distribuce a závazků vyplývajících z Privatizačního rozhodnutí.
17. Závěrem žalobce poukazuje na to, že žalovaný chyboval při ukládání pokuty, a uvádí také několik procesních pochybení v průběhu správního řízení. V rozporu s § 7 odst. 3 ZOHS žalovaný nevydal plnohodnotné sdělení výhrad, ale pouze v dokumentu nazvaném „doplnění sdělení výhrad“ doplnil původní sdělení výhrad, které však bylo podkladem pro zrušené prvoinstanční rozhodnutí. V rozporu s § 18 správního řádu žalovaný nevyhotovil protokol o provedeném dokazování listinnými důkazy, k provádění těchto důkazů měl žalovaný žalobce přizvat. Žalobce nebyl ve sdělení výhrad nijak informován o skutkových zjištění ze smluv se společností Carbounion. Žalovaný bez řádného zdůvodnění neprovedl důkazy navržené žalobcem.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce, duplika žalovaného a další podání účastníků

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trvá na závěrech napadeného rozhodnutí a považuje jej za správné a zákonné. Žalobní námitky jsou ve velké míře totožné s těmi, jež žalobce uplatnil v předchozím „kole“ správního řízení i v rozkladu.
19. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že žalobce uzavíráním doložek o zákazu exportu omezil smluvní svobodu svých tuzemských odběratelů. Prvořadý negativní dopad mělo žalobcovo jednání na trhy zahraniční, to však podle žalovaného nevylučuje negativní dopad i na tržní prostředí v České republice. Na podporu tohoto závěru odkazuje žalovaný na již zmíněný rozsudek č. j. 5 Afs 3/2012-131. Žalovaný je dále přesvědčen, že posuzované jednání vykazovalo dostatečný stupeň škodlivosti pro jeho podřazení pod tzv. dohody s cílem narušit hospodářskou soutěž. Z citované judikatury pak plyne, že v takovém případě není třeba zkoumat jejich účinek. Ohledně vymezení relevantního trhu žalovaný uvedl, že z chování spotřebitelů nevyplývala plná či částečná zastupitelnost hnědého tříděného uhlí jinými palivy. Provedení tzv. SNNIP testu považoval žalovaný za nadbytečné. Geograficky žalovaný vymezil geografický trh územím České republiky, protože část oslovených odběratelů působila lokálně a část v rámci České republiky. Příhraniční oblasti do relevantního trhu žalovaný nezahrnul, protože objem exportu hnědého tříděného uhlí nemohl ovlivnit stav soutěže v České republice. Žalovaný odmítá argument, že posuzované

jednání bylo ospravedlnitelné požadavkem na zajištění dostatku hnědého tříděného uhlí pro tuzemské obyvatelstvo. Podle žalovaného exportní doložky nebyly pro zajištění takového požadavku nezbytné, resp. stejného cíle bylo možné dosáhnout mírnějšími prostředky. Žalobce byl navíc Privatizačním rozhodnutím zavázán pouze k tomu, aby odbytová těžba pokrývala tuzemskou poptávku, nikoliv aby omezoval export. Žalovaný se neztotožňuje s žalobcem ani v hodnocení distribučního systému na zahraniční trhy. Žalobce vyloučil pro všechny tuzemské trhy jakoukoliv intra-brand konkurenci a jednoho distributora (Carbounion) zvýhodnil oproti ostatním. V projednávaném případě navíc žalobce nepředcházet problému tzv. černého pasažéra. Exportní doložky omezovaly jak aktivní, tak pasivní prodeje. Odkaz na jeden případ z roku 2006 nelze pokládat za ustálenou správní praxi. Jak potvrdila judikатурní praxe, princip pokračování ve správním deliktu bylo možné v projednávaném případě aplikovat.

20. Žalobce v replice upozornil, že vyjádření neobsahuje reakci žalovaného na všechny žalobní námítky. Žalobce proto nejprve rekapituloval tu část žalobní argumentace, na níž žalovaný prý vůbec nereagoval. Dále zdůraznil, že jej žalovaný trestal pouze za naplnění formální stránky správního deliktu bez toho, aby zkoumal materiální stránku. Nesouhlasí s tím, že by exportní doložky bylo možno bez dalšího podřadit pod tzv. cílové dohody. Za zavádějící považuje žalobce odkaz na rozsudek SDEU ze dne 6. 4. 2006 ve věci C-551/03 *General Motors*. Žalovaný neodlišil rozdílné zájmy, jež sleduje unijní a tuzemská právní úprava. Žalobce kritizuje závěry rozsudku č. j. 5 Afs 3/2012-131, v nichž měl Nejvyšší správní soud chybně interpretovat judikaturu SDEU a vztáhnout ji i v kontextu § 3 odst. 1 ZOHS. Současně žalobce tvrdí, že závěry rozsudku č. j. 5 Afs 3/2012-131 nejsou přenositelné na nyní projednávanou věc. Zprv je zde jiné skutkové okolnosti (systém exkluzivní distribuce, Privatizační rozhodnutí a podklady shromážděné žalovaným), zadruhé jiná žalobní argumentace a za třetí došlo k vývoji judikatury.
21. V duplice žalovaný nedříve poukázal na rozsah žalobní argumentace a s tím související adekvátní míru jejího vypořádání. Závěry rozsudku č. j. 5 Afs 3/2012-131 jsou podle žalovaného přenositelné na nyní projednávanou věc, neboť se jedná o obecné právní závěry Nejvyššího správního soudu ohledně omezujícího vlivu dohod v oblasti distribuce. Některé z aspektů, jež podle žalobce odlišují nyní projednávaný případ od případu řešeném v rozsudku č. j. 5 Afs 3/2012-131, podle žalovaného nebyly v řízení prokázány (skutečné provozování systému exkluzivní distribuce, závazky plynoucí z Privatizačního rozhodnutí).
22. Žalobce v dalším vyjádření znovu zmiňuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2008, č. j. 7 Afs 7/2008-200, které jsou podle něj přiléhavější a přesvědčivější než kusý závěr rozsudku č. j. 5 Afs 3/2012-131 stran projevu exportních kartelů výhradně na trzích jiných členských států, nikoliv na relevantním trhu v České republice. Žalobce dále kritizuje posouzení výsledků dotazníkového šetření, jež mají být z pohledu žalovaného jen „nutným zlem“. Žalovaný totiž ignoroval desítky odpovědí vyznívajících ve prospěch žalobce. Žalovaný zanedbal prověření důvodnosti argumentace systémem exkluzivní distribuce i povinností žalobce zajistit pokrytí poptávky českého obyvatelstva po hnědém tříděném uhlí (uložené v privatizačním rozhodnutí a posléze jediným akcionářem). Žalobce také navrhl, aby krajský soud položil předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie.
23. Žalobce v dalším vyjádření upozornil na rozsudek SDEU ze dne 29. 6. 2023 ve věci C-211/22, *Super Bock a další*, v němž byl potvrzen závěr, že „cílové“ protisoutěžní dohody je třeba

zkoumat z hlediska právního a ekonomického kontextu a povahy dotčeného zboží či služeb pro případné konstatování dostatečného stupně škodlivosti hospodářské soutěži. SDEU se vyjádřil i ke vztahu tzv. tvrdých omezení ve smyslu blokových výjimek na straně jedné a kvalifikací určité dohody jako dohody s cílem narušit hospodářskou soutěž na straně druhé. V projednávané věci žalovaný kontext věci řádně neposoudil.

24. Žalovaný uvádí, že rozsudek ve věci *Super Bock* nepředstavuje žádné novum, navíc tam uvedené požadavky dodržel. Následně rekapituloval judikaturu a odbornou literaturu, z nichž podle něj vyplývá, že některé formy koluzí mezi soutěžiteli mohou být již ze své povahy považovány za škodlivé pro řádné fungování hospodářské soutěže. Mezi ně patří i ujednání ukládající absolutní zákaz vývozu.
25. Podle žalobce žalovaný směšuje dva různé typy analýz. Zaprvé analýzu právního a ekonomického kontextu pro učinění závěru o dostatečně závažném stupni škodlivosti „cílové“ protisoutěžní dohody. Zadruhé analýzu účinků (skutečných nebo potenciálních) protisoutěžní dohody na hospodářskou soutěž, kdy u cílových dohod se účinky presumují. V projednávané věci však žalovaný řádně neprovedl ani tu první analýzu, neboť vycházel pouze z formálního znění smluvních ujednání, aniž by se zabýval výše zmíněným kontextem. Ve vyjádření ze dne 21. 8. 2024 pak žalobce upozornil na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2024, č. j. 31 Af 47/2022-968, jenž vycházel ze závěrů rozsudku *Super Bock* a uvedl, že pouhý fakt, že některý typ dohod byl historicky řazen mezi tzv. tvrdá omezení, nezavazuje žalovaného povinnosti unést důkazní břemeno v rámci posuzování dostatečné škodlivosti těchto dohod. Podle žalobce v projednávané věci povaha zboží *de facto* vylučuje export, protože export hnědého tříděného uhlí v malých objemech je neekonomický.

IV. Posouzení věci soudem

26. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Nepřezkoumatelnost

27. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí předsedy ÚOHS, zabýval se krajský soud nejprve otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
28. K uvedené námitce krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro

nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

29. Takovými vadami napadené (ani prvostupňové) rozhodnutí netrpí. Řada vad, které podle žalobce způsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, má spočívat v *nedostatečném* vypořádání určité otázky (body žaloby 33, 38, 101, 108, 260, 348, 466, 480, 492). Žalobce tedy sám přiznává, že žalovaný či předseda ÚOHS určitým způsobem vyjevili svoje závěry, již však nesouhlasí s jejich obsahem. Takové závěry je však možno podrobit soudnímu přezkumu, žalobce proti nim ostatně snáší i věcné námitky.
30. Žalobce dále namítá, že se předseda ÚOHS či žalovaný některou z jeho námitek vůbec nezabývali. K tomu má krajský soud tři poznámky. Zaprvé má za to, že předseda ÚOHS v napadeném rozhodnutí jednoznačně reagoval na stěžejní rozkladové námitky a zdůvodnil, proč je považoval za nedůvodné. Ilustruje to i rozsáhlá žalobní argumentace upozorňující na vadnost závěrů, na základě kterých byl žalobce shledán vinným ze správních deliktů. Zadruhé, pokud by měl žalovaný skutečně reagovat na všechny námitky uplatněné ve správním řízení, činil by tak na úkor srozumitelnosti a hospodárnosti řízení, přičemž vypořádávat námitky, jež nejsou způsobilé ovlivnit výrok rozhodnutí by bylo výrazem přepjatého formalismu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08). Zatřetí z napadeného rozhodnutí vyplývá, že řadě otázek, jimž se měl podle žalobce předseda ÚOHS v napadeném rozhodnutí vyhnout (body žaloby 29, 78, 99, 147, 160, 175, 208, 212, 242, 245, 249, 288, 318, 321, 333, 414, 423, 456, 494), se naopak srozumitelným a přezkoumatelným způsobem věnoval, ať tím, že na ně přímo reagoval, nebo že je implicitně vypořádal v rámci uceleného argumentačního schématu.

Procesní námitky

31. Žalobce dále namítl, že žalovaný v rozporu s § 7 odst. 3 a § 21b ZOHS nevydal plnohodnotné sdělení výhrad, čímž žalobci znemožnil se adekvátně hájit, protože nevěděl, jaké jednání mu je přesně vytýkáno a jak žalovaný hodnotí jednotlivé skutečnosti. Žalovaný nemohl pouze doplnit původní sdělení výhrad, neboť došlo k změnám jak ve skutkových okolnostech případu, tak v právním hodnocení.
32. Sdělení výhrad je dle § 7 odst. 3 ZOHS písemným vyrozuměním, v němž Úřad sdělí základní skutkové okolnosti případu, jejich právní hodnocení a odkazy na hlavní důkazy o nich, obsažené ve správním spise. Podle § 21b ZOHS, ve znění účinném do 28. 7. 2023, pak po sdělení výhrad Úřad umožní účastníkům řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a stanoví přiměřenou lhůtu, ve které mohou účastníci řízení navrhnout doplnění dokazování; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dní. K později uvedeným skutečnostem a důkazům se nepřihlíží; to neplatí, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
33. Jak již krajský soud zmínil, žalovaný ve věci rozhodoval podruhé poté, co jeho původní rozhodnutí ze dne 21. 12. 2016 předseda ÚOHS zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V původním řízení žalovaný vydal dne 23. 5. 2016 sdělení výhrad č. j. ÚOHS-S337/2014/KD-22130/2016/820/TPi (strany správního spisu 26389 až 26435). V nyní posuzované věci žalovaný vydal dne 28. 5. 2019 „Doplnění Sdělení výhrad“ č. j. ÚOHS-S337/2014/KD-14854/2019/820/MKa (strany správního spisu 28371 až 28381). Uvedl v něm, z jakých důvodů předseda ÚOHS zrušil rozhodnutí ze dne 21. 12. 2016 a které závěry naopak potvrdil. Žalovaný odkázal na sdělení výhrad ze dne 23. 5. 2016, které doplnil v částech „III. Zjištěné skutečnosti, IV. Relevantní trh, VI. Právní posouzení, VIII. Indikace

výše pokuty a IX. Závěr“. Ostatní části sdělení výhrad ponechal beze změny, neboť závěry či zjištěné skutečnosti v nich uvedené nebyly předsedou ÚOHS v kasačním rozhodnutí rozporovány.

34. Postup žalovaného krajský soud shledává souladný se zákonem. Žalobce zaprvé tvrdí, že zrušením původního rozhodnutí ze dne 21. 12. 2016 došlo i ke zrušení sdělení výhrad, protože šlo o dokument, na jehož základě došlo k vydání původního rozhodnutí. Zákon takto významnou roli sdělení výhrad nepřisazuje, jeho účelem není, aby účastníkovi řízení byla oznámeno definitivní skutkové a právní posouzení věci. Mělo by zahrnovat pouze základní skutkové okolnosti případu, jejich právní hodnocení a odkazy na hlavní důkazy o nich, obsažené ve spise. Zrušením původního rozhodnutí žalovaného nedošlo k automatickému zrušení sdělení výhrad a žalovaný na něj tak mohl v dílčích částech odkazovat. Je taktéž nesporné, že předseda ÚOHS se ve velké míře ztotožnil již se závěry žalovaného v původním rozhodnutí. Žalovaný proto přistoupil k doplnění pouze těch skutečností, které byly v původním rozhodnutí zjištěny nedostatečně. Žalovaný měl na rozdíl od žalobce za to, že nová zjištění neovlivnila původní závěry, které potvrdil předseda ÚOHS, proto na ně pouze odkázal. Přes nesouhlasný postoj žalobce nedošlo k zásahu do jeho práva na řádnou obhajobu, neboť z odkazu na sdělení výhrad je patrné, jaké protiprávní jednání je mu žalovaným vytýkáno. Žalobce se mylí i v tom, že by sdělení výhrad mělo zohledňovat i žalobcovu argumentaci v předchozím průběhu správního řízení či závěry předsedy ÚOHS. Takový požadavek ze zákona nevyplývá.
35. Podle žalobce měl žalovaný pochybit i tím, že nevyhotovil protokol či záznam o provedení listinných důkazů a nepřizval jej k jejich provádění a neprovedl žalobcem navrhované důkazy. Tím porušil právo žalobce na spravedlivý proces a na řádnou obhajobu. Žalobce má rovněž za to, že v důsledku postupu žalovaného bylo porušeno jeho legitimní očekávání, že daný případ bude posouzen obdobně jako jiné srovnatelné případy.
36. Obdobnou argumentaci vznesl žalobce již v rozkladu a předseda ÚOHS na ní reagoval v bodech 246 až 249 napadeného rozhodnutí. Z reakce předsedy ÚOHS i obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaný prováděl dokazování listinami mimo ústní jednání, aniž by o tom sepsal protokol. Byť krajský soud částečně nesouhlasí s argumentací předsedy ÚOHS a uznává, že zvolený způsob provádění důkazů je v rozporu se zákonem, nezpůsobuje toto pochybení nezákonnost napadeného rozhodnutí.
37. Krajský soud si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40 (na nějž odkazoval předseda ÚOHS), připustil, že dokazování listinami před správními orgány může v souladu se zákonem probíhat tzv. za zavřenými dveřmi a bez učinění záznamu o takovém úkonu. Jak však správně uvedl žalobce, v rozsudku ze dne 14. 12. 2017, č. j. 7 As 69/2016-64, Nejvyšší správní soud považoval provedení důkazu mimo ústní jednání bez sepsání protokolu o provedení důkazu za vadu řízení. Žalobce však již nezmínil další závěr uvedeného rozsudku, že zpravidla taková vada nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí, jestliže byla listina součástí správního spisu, se kterým se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu před vydáním rozhodnutí. Právě tím argumentoval i předseda ÚOHS v napadeném rozhodnutí a krajský soud s ním souhlasí.
38. Jakkoliv lze mít určité výhrady proti tomu, aby správní orgány prováděly dokazování v nepřítomnosti účastníků řízení, aniž by alespoň tento úkon zaznamenaly do spisu, lze akceptovat to, že tento nedostatek může být zhojen pro účastníky řízení srovnatelně

komfortní cestou, a sice umožněním seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim (viz § 36 odst. 3 správního řádu). Takový postup je akceptovatelný také s ohledem na odlišné principy, na nichž je založeno správní řízení oproti řízení soudnímu. Řízení před správními orgány je totiž vedeno primárně zásadami neveřejnosti a písemnosti.

39. Krajský soud nepovažuje za vadu řízení to, že žalovaný ve věci nenařídil ústní jednání pouze za účelem provedení dokazování listinami, neboť takový postup zákon nevyžaduje. Za vadu řízení však lze považovat skutečnost, že žalovaný o provedení dokazování listinami mimo ústní jednání neučinil záznam do spisu dle § 53 odst. 6 správního řádu. Tato vada ale neměla v dané věci vliv na zákonitost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ve Sdělení výhrad i jeho Doplnění žalovaný odkazoval na konkrétní listiny, z nichž následně při rozhodování vycházel. Ačkoliv v Doplnění Sdělení výhrad žalovaný nezmínil smlouvy se společností Carbounion, nemá krajský soud pochybnosti o tom, že se žalobce s těmito podklady seznámil, neboť byly součástí správního spisu (např. strany správního spisu 8994 až 9296), do něhož žalobce nahlížel například dne 28. 4. 2014 (strana 9343 správního spisu), tedy nedlouho po zažurnalizování těchto podkladů do spisu.
40. Pokud jde o zbylé námitky žalobce týkající se způsobu dokazování správními orgány (zejména důkazy listinami), krajský soud v tomto ohledu odkazuje na závěry vyslovené v citovaném rozsudku č. j. 31 Af 47/2022-968, v němž zdejší soud konstatoval, že *„nepovažuje za potřebné blíže reagovat v současném stavu řízení na námitky žalobce týkající se neprovedení některých navrhaných důkazů, a to s ohledem na skutečnost, že pro účely přesnějšího vymezení jednotlivých útoků pokračujícího deliktu může být nezbytné provedení dalšího dokazování. Důkazní situace se tak může v dalším řízení před předsedou žalovaného výrazně změnit.“* V obecné rovině krajský soud pouze dodává, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006–132, *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě“*. Nelze se tedy úspěšně dovolávat stejného postupu, který správní orgán zvolil v jiné (jediné) konkrétní věci. Je nutné prokázat dlouhodobou praxi správního orgánu a zároveň typovou srovnatelnost případů.

Podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem

41. Žalobce namítl, že žalovaný ani předseda ÚOHS ve výroku rozhodnutí neidentifikovali jednotlivé dílčí útoky pokračujících přestupků (správních deliktů).
42. K tomu krajský soud uvádí, že žalobcem namítané neuvedení všech dílčích útoků pokračujícího deliktu podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS ve výrokové části napadeného i prvostupňového rozhodnutí může být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nutno dodat, že k takovému postupu může krajský soud přistoupit jen na základě uplatněné žalobní námítky, a nikoliv z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Byť žalobce námitku vznesl v poznámce pod čarou, krajský soud konstatuje, že jde o námitku přípustnou.

43. Žalobce byl žalovaným, resp. jeho předsedou uznán vinným z toho, že v rozporu s § 3 odst. 1 ZOHS a s čl. 101 odst. 1 SFEU uzavíral a plnil se svými odběrateli dohody zakazující export z České republiky do zahraničí, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže a jež byly způsobilé na trhu hnědého tříděného uhlí narušit hospodářskou soutěž v České republice a rovněž ovlivnit obchod mezi členskými státy Evropské unie. Skutková věta výroku napadeného rozhodnutí však neobsahuje popis jednotlivých zakázaných dohod ani označení odběratelů, kteří je měli se žalobcem uzavírat.
44. Právní úprava k datu ukončení plnění z dohod, tj. k 31. 12. 2012, výslovně neupravovala problematiku pokračování v přestupku, resp. správním deliktu; judikatura Nejvyššího správního soudu to umožnila překlenout analogickou aplikací úpravy trestního práva. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017-53, podle něhož: *„...právní úprava správního trestání pokračování v deliktu neupravuje. Lze si nicméně prostřednictvím analogie vypomoci úpravou v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně jeho § 116: Pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.“* Krajský soud proto souhlasí s žalovaným, že institut pokračování v trestném činu mohl být v projednávané věci aplikován. U každého z dílčích útoků ovšem musí být naplněny definiční znaky pokračování: jednání naplňující znaky skutkové podstaty stejného přestupku, jednotný záměr, stejný nebo podobný způsob provedení, blízká časová souvislost a souvislost v předmětu útoku. Právě proto musí být dílčí útoky vymezeny ve výroku o vině.
45. V rámci trestního soudnictví lze přitom přesné vymezení jednotlivých dílčích útoků považovat prakticky za samozřejmost. Proto se trestní judikatura k této otázce zpravidla přímo nevyjadřuje, nicméně důraz trestních soudů na vymezení jednotlivých útoků lze vysledovat např. z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 8 Tdo 920/2014. Ačkoliv citované ustanovení § 116 trestního zákoníku explicitně neuvádí, že by popisem skutku v případě pokračujícího trestného činu byl popis všech dílčích útoků, má krajský soud za to, že pouze takový postup odpovídá smyslu a účelu zákona. Bez identifikace jednotlivých útoků se totiž jedná pouze o souhrnné obecné hodnocení, z něhož není zejména zřejmé, zda skutečně každý z dílčích útoků naplňuje skutkovou podstatu deliktů a zda jsou splněny podmínky pro kvalifikaci skutků jako pokračujících deliktů.
46. Uvedené potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 156/2015-37, který zmínil žalobce, z recentní judikatury lze uvést rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2023, č. j. 4 As 236/2022-161, ze dne 12. 3. 2025, č. j. 4 As 146/2024-81, či Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2023, č. j. 30 Af 47/2021-285. V rozsudku č. j. 4 As 156/2015-37 Nejvyšší správní soud dovodil, že *„skutečnost, zda se delikt stal, v jaké podobě či rozsahu, popř. kolik dílčích útoků pokračujícího deliktu je pachatel protiprávního jednání kladeno za vinu, považuje Nejvyšší správní soud za zcela zásadní, kterou musí správní orgány postavit na jisto, neboť se jedná o správní trestání, na které se vztahují podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu veškeré požadavky a záruky týkající se trestání obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27). Navíc nutno uvést, že pochybení se týká výroku rozhodnutí, v němž správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci, která byla předmětem řízení, rozhodl. Především na výrok rozhodnutí je kladen požadavek*

jasnosti, srozumitelnosti, přesnosti a určitosti, přičemž nelze odhlédnout od toho, že výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří fakticky jeden celek, z něhož musí být patrné, co bylo předmětem rozhodování a jak bylo ve věci rozhodnuto. Výrok rozhodnutí musí být závazný, právní moci schopný a vykonatelný. Nelze proto považovat za souladné se zákonem, pokud ze správního rozhodnutí není zřejmé, kolik dílčích útoků je pachateli kladeno za vinu a zda jsou všechny tyto dílčí útoky dle názoru odvolacího správního orgánu prokázány“.

47. Žalovaný jednání žalobce kvalifikoval jako pokračující správní delikt zahrnující řadu dílčích útoků. Těmito útoky mělo být uzavírání a plnění jednotlivých dohod mezi žalobcem a jeho odběrateli. Podle názoru krajského soudu jednání, které je obecně žalobci kladeno za vinu, této právní kvalifikaci na první pohled odpovídá. Žalobce měl totiž v posuzovaném období uzavírat více dohod s jednotlivými svými odběrateli, přičemž dohody obsahovaly různé formulovaný zákaz exportu hnědého tříděného uhlí mimo Českou republiku. Dohody taktéž často obsahovaly určitou formu smluvní sankce za nedodržení smluvní podmínky. Podle žalovaného tedy nemělo jít o jedinou dohodu, jíž by se účastnil žalobce a zároveň větší počet jeho odběratelů, nýbrž o individuální dohody uzavírané postupně s jednotlivými odběrateli, které samy o sobě naplňovaly skutkovou podstatu správního deliktu (bod 116 prvostupňového rozhodnutí). Aby však bylo možné s jistotou právní kvalifikaci provedenou žalovaným potvrdit, muselo by být z napadeného rozhodnutí nejprve jasné, jaké konkrétní útoky jsou předmětem posuzování.
48. Skutková věta výroku I. prvostupňového rozhodnutí se totiž obsahově blíží případu, kdy by žalovaný postihoval žalobce za zneužití dominantního postavení. Popis jednání žalovaného pak evokuje dojem, že žalovaný nezkoumá ani tak uzavírání a plnění zakázaných dohod mezi žalobcem a jeho odběrateli, ale spíše jakési zneužití jeho silného (byť zřejmě nikoliv dominantního) postavení na trhu s hnědým tříděným uhlím trvajících v celém posuzovaném období. Kvalifikaci žalobcova jednání jako trvajících správního deliktu však skutkový stav nenaspovídá, resp. o udržování protiprávního stavu lze uvažovat právě u opakovaného prodlužování smluvních závazků žalobce s jednotlivými odběrateli.
49. Účelem institutu pokračujícího správního deliktu (přestupku) není usnadnit práci správnímu orgánu při zjišťování skutkového stavu většího počtu jednání naplňujících skutkovou podstatu téhož deliktu. Nejde o účelovou právní konstrukci vytvářející jakýsi globální delikt, u něhož nezáleží na jednotlivých dílčích útocích. Smyslem je zde vystihnout specifický charakter pokračování v protiprávním jednání jak z hlediska viny, tak z hlediska sankce. Na správní delikt složený z více dílčích útoků se hledí jako na správní delikt jediný, což je pro pachatele v obecné rovině příznivější z hlediska ukládané sankce. Na druhou stranu se takto složený přestupek považuje za jediný celek i v aspektech, které jsou v neprospěch pachatele, například v otázce běhu prekluzivní lhůty, neboť i pro útoky spáchané dříve se běh prekluzivní lhůty odvíjí od spáchání posledního útoku (viz žalobcem zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2024, č. j. 31 Af 47/2022-968).
50. Nelze proto souhlasit s názorem předsedy ÚOHS v bodu 229 napadeného rozhodnutí, že „*předmětem zakázaných dohod bylo omezit odběratele ve vývozu HTU, když dohody s nimi byly postiženy právě klauzulemi o omezení vývozu. Není pochyb, že v podkladech založených ve správním spise i v napadeném rozhodnutí je uvedeno, jaké dohody, s jakými odběrateli Úřad považuje za zakázané. Není proto nutné, aby Úřad v rozhodnutí uváděl výčet těchto subjektů. Rovněž mi není zřejmé, co by takový seznam na celé věci změnil. Taková námitka by měla*

význam pouze v případě, že by nebylo jasné, zda vůbec existují subjekty, které byly jednáním účastníka řízení dotčeny. V posuzované věci není sporu, a není to jen má úvaha, ale tento závěr vyplývá z kontextu případu, že účastník řízení omezoval své odběratele v jejich svobodné vůli exportovat HTU⁶. Lze odkázat na závěry již zmíněného rozsudku č. j. 4 As 236/2022-161 v bodě [47], že nepostačuje, když jsou v odůvodnění správního rozhodnutí uvedeny některé dílčí útoky, na nichž je demonstrováno splnění zákonných podmínek pro uznání viny ze spáchání posuzovaného pokračujícího přestupku, neboť pouze výrok rozhodnutí správního orgánu je závazný, právní moci schopný a vykonatelný. Nejvyšší správní soud nesouhlasil ani s argumentem, že jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku vyplývají z obsahu správního spisu, v němž jsou zachyceny důkazy tvořící jasný a ucelený obraz o komplexnosti daného protisoutěžního jednání. V projednávané věci se tyto závěry plně uplatní, i když krajský soud uznává, že správní spis obsahuje podrobné podklady, dokumentující jednotlivé dílčí útoky, i že žalovaný roztrídil jednotlivé zakázané dohody typologicky, čímž přehledně odůvodnil, v čem mělo protiprávní jednání žalobce spočívat. Nezabývalo ho to však povinností dílčí útoky vymezit ve výroku rozhodnutí. V praxi žalovaného lze ostatně nalézt případy, kdy byly dílčí útoky ve výroku rozhodnutí specifikovány (srov. rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2004, č. j. S215/02-116/03-ORP).

Vymezení produktového relevantního trhu

51. Žalobce namítá, že žalovaný vymezil relevantní trh po produktové stránce příliš úzce, když do něj nezařadil jiná paliva, především hnědé energetické uhlí, a zároveň příliš široce, když do něj zahrnul i spotřebitele disponující spalovacími zařízeními o výkonu větším než 5 MW.
52. Podle § 2 odst. 2 ZOHS je relevantním trhem „trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území“.
53. Nejvyšší správní soud potvrdil, že vymezovat relevantní trh je třeba primárně optikou konečných spotřebitelů, neboť je sěžejní, zda jednotlivá nabízená plnění jsou či mohou být pohledem konečných spotřebitelů využita ke stejnému nebo alespoň zastupitelnému účelu a zda je lze nahradit plněním, které má z jejich pohledu týž či srovnatelný význam a hodnotu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2021, č. j. 8 Afs 48/2007-235). Aby bylo možné výrobky či služby považovat za zastupitelné (a tudíž patřící do stejného relevantního trhu), vyžaduje se zastupitelnost úplná, a nikoliv pouze částečná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 2 Afs 82/2012-134).
54. Žalovaný v projednávané věci vymezil produktový relevantní trh jako trh dodávek hnědého tříděného uhlí zahrnující jak dodávky spotřebitelům z komunální sféry (spalovací zařízení o výkonu menším než 5 MW), tak dodávky spotřebitelům ze sféry průmyslové (spalovací zařízení o výkonu větším než 5 MW). Žalovaný vycházel zejména z informací poskytnutých od 43 spotřebitelů z komunální sféry a od 14 průmyslových odběratelů v rámci dotazníkového šetření. Od spotřebitelů z komunální sféry zjistil, že k částečnému nahrazení hnědého tříděného uhlí přistoupili dva spotřebitelé, neboť v ostatních případech došlo současně i k výměně spalovacího zařízení. V obou případech však nedošlo k plnému nahrazení hnědého tříděného uhlí alternativním palivem (bod 72 prvostupňového rozhodnutí). Od spotřebitelů z průmyslové sféry žalovaný zjistil, že polovina z nich (7) nějakým způsobem hnědé tříděné uhlí nahrazovala. Žádný z nich však nepřistoupil k plné

náhradě hnědého tříděného uhlí bez současné výměny či úpravy spalovacího zařízení (body 77 až 78 prvostupňového rozhodnutí), či za současného snížení kvality hnědého tříděného uhlí v daném období (bod 75 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný dále zjistil, že s výjimkou žalobce další těžební společnosti nestanovovaly spotřebitelům z průmyslové sféry výhodnější obchodní podmínky oproti spotřebitelům ze sféry komunální. Dospěl tak k závěru, že zde nejsou natolik odlišné podmínky, které by zavdávaly k vymezení dvou relevantních trhů dle charakteru spotřebitele, resp. výkonu spalovacího zařízení.

55. Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že by žalovaný pochybil při provádění dotazníkového šetření tím, že se soustředil na *subjektivní zkušenosti a dojmy spotřebitelů*. Žalobce ve své argumentaci pomíjí právě pohled konečného spotřebitele. Krajský soud nesouhlasí s žalobcem, že by mezi plnohodnotné substituty hnědého tříděného uhlí měl žalovaný zařadit dřevo, černé uhlí, koks, biomasu či jiná paliva spalovatelná ve spalovacích zařízeních, což má vyplývat ze stanoviska společnosti VUPEK, na což ostatně reagoval i žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí. Plnění, které vykazuje podobné znaky, avšak nemá z pohledu konečného spotřebitele též význam a tutéž hodnotu, a je zastupitelné toliko částečně, není plněním na témže relevantním trhu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2009, č. j. 62 Ca 4/2007-233). I když tedy spotřebitel disponuje spalovacím zařízením, které umožňuje spalovat různé typy tuhých paliv (dřevo, koks, biomasu, štěpku) mimo hnědé tříděné uhlí, neznamená to, že vnímá tato paliva jako plnohodnotné substituty. Žádná z odpovědí získaných žalovaným pak toto nepotvrdila. Žalovaný nepochybil ani tím, že neprovedl test účinků malého, ale významného zvýšení ceny, tj. SSNIP test. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2024, č. j. 6 As 35/2022-54 (s odkazem na závěry Tribunálu a Komise), SSNIP test je pouze jednou z možných metod vymezení relevantního trhu. V jednotlivých případech jsou některé druhy důkazů určující, v jiných případech nemusí mít stejný druh důkazu žádný význam.
56. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný měl rozlišovat mezi zákazníky z komunální sféry a sféry průmyslové. Žalovaný v bodech 90 až 94 prvostupňového rozhodnutí rozlišil hnědé uhlí na energetické uhlí, brikety, multiprach a tříděné uhlí, přičemž hnědé energetické uhlí je podle něj „*především k určeno ke spotřebě ve velkých zdrojích v průmyslovém sektoru*“. Hnědé tříděné uhlí odlišil od hnědého energetického uhlí tím, že je „*určeno spíše maloodběratelům, malým průmyslovým podnikům a domácnostem. Jedná se tak o uhlí určené převážně pro komunální účely (domácnosti, školy, úřady, nemocnice apod.)*“. Část hnědého technického uhlí je využívána i průmyslovými podniky, především k výrobě tepla“. V bodě 269 prvostupňového rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že „*hlavním dělícím prvkem mezi vymezeným relevantním trhem HTU a trhem HEU je samotné palivo, nikoliv charakteristika zákazníka*“. Krajský soud oba citované závěry neshledává rozpornými, neboť je to právě vyšší výhřevnost a přesná zrnitost hnědého tříděného uhlí, které jej odlišuje od hnědého energetického uhlí. V návaznosti na odlišnou kvalitu jej pak volí odlišní spotřebitelé podle účelu, k jakému daný typ uhlí používají. To však neznamená, že hnědé tříděné uhlí nemůže odebírat i spotřebitel s výkonnějším spalovacím zařízením (nad 5 MW), který jej může pro své účely preferovat oproti hnědému energetickému uhlí.
57. V projednávaném případě má krajský soud sice jisté výhrady k malému počtu respondentů dotazníkového šetření, což ostatně žalovanému vytkl i předseda ÚOHS v bodě 80 napadeného rozhodnutí, i tak považuje vymezení produktového relevantního trhu za dostatečné. Ohledně námitky, že žalovaný jako podklad rozhodnutí nevzal vlastní korelační

analýzu, ze které vycházel ve svém prvním rozhodnutí, krajský soud odkazuje na její vypořádání v bodu 88 napadeného rozhodnutí. Lze souhlasit s předsedou ÚOHS, že korelační analýzu měl žalovaný znovu zohlednit, avšak vzhledem k tomu, že její závěry nevyplývají ve prospěch žalobce (což krajský soud ověřil z bodů 213 až 217 rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016), nemělo toto pochybení vliv na zákonnost přezkoumávaných rozhodnutí.

Vymezení geografického relevantního trhu

58. Žalobce sporuje vymezení relevantního trhu i po geografické stránce, kdy tvrdí, že žalovaný si měl ujasnit, zda existovala poptávka po hnědém tříděném uhlí v zahraničí či nikoliv, a případně o tato území rozšířit relevantní trh.
59. Žalovaný vymezil relevantní trh po geografické stránce územím České republiky. Z dotazníkového šetření zjistil, že import hnědého tříděného uhlí do České republiky byl (až na výjimky) neexistující. Marginální byl i export hnědého tříděného uhlí do zahraničí, opět s výjimkou společnosti Carbounion, jež mohla využívat nestandardních obchodních podmínek. Podmínky na území České republiky tak shledal dostatečně homogenními, odlišující se od zahraničních trhů.
60. Krajský soud s tímto vymezením souhlasí. Vymezení relevantního trhu nutně musí předcházet právnímu hodnocení, zda posuzované jednání negativně zasáhlo hospodářskou soutěž na daném trhu. Proto neobstojí argument žalobce, že žalovaný nemohl relevantní trh vymezit územím České republiky z toho důvodu, že tento trh nemohl být jednáním dotčen. Další žalobní argumentaci ve prospěch tvrzení, že žalovaný měl relevantní trh rozšířit o zahraniční (příhraniční) území, pak nenásvědčují zjištěné skutečnosti, které naopak vypovídají o značně odlišných soutěžních podmínkách (bod 109 prvostupňového rozhodnutí). O odlišnosti českého trhu s hnědým tříděným uhlím od trhů zahraničních ostatně vypovídá i žalobcova obchodní strategie, která rozlišovala mezi odběrateli zaměřenými na český trh a společností Carbounion exportující do zahraničí. Krajský soud neshledává v odůvodnění žalovaného rozporu, které namítá žalobce.

Žalovaný mohl na jednání žalobce aplikovat ZOHS i SFEU

61. Přestože žalovaný pochybil tím, že ve výroku nevymezil jednotlivé dílčí útoky pokračujících správních deliktů, krajský soud má za to, že obsah spisu a odůvodnění rozhodnutí umožňuje přezkoumání závěru, že v posuzované věci došlo k porušení § 3 odst. 1 ZOHS a čl. 101 odst. 1 SFEU. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobce uzavíral velké množství obsahově shodných smluv se svými odběrateli, což žalovanému umožnilo smlouvy roztrždit do jednotlivých typů (označených písmeny A až K). Jednání žalobce ve smlouvách typu A, B a částečně C žalovaný dále neposuzoval, neboť u nich uplynula desetiletá objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt.
62. Smlouvy typu C obsahovaly ujednání, že „*Dodané palivo nesmí kupující bez souhlasu prodávajícího vyvážet mimo území České republiky. Toto ustanovení je závazné i pro další kupující.*“ Smlouvy typu D až K obsahovaly ujednání, že hnědé uhlí je „...*určeno pro spotřebu na území České republiky. Kupující je povinen učinit taková opatření, aby se hnědé uhlí koupené na základě této smlouvy nedodalo (dále neprodalo) mimo území České republiky.*“ Smlouvy typu D až G obsahovaly ujednání, že „*Pokud by chtěl kupující dodávat hnědé uhlí z produkce Severočeských dolů a.s. mimo území ČR, musí být tento záměr projednán a písemně schválen*

prodávajícím“. Stejné ustanovení obsahovaly i atypické případy dohod (viz body 45, 48, 51, 52 prvostupňového rozhodnutí). Smlouvy typu H až K pak obsahovaly ujednání, že *„Kupující je povinen učinit taková opatření, aby se hnědé uhlí koupené na základě této smlouvy neprodalo mimo území České republiky“*.

63. Žalovaný dospěl k závěru, že jde o zakázané dohody o zákazu exportu uzavírané a plněné žalobcem a jeho odběrateli v období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2012, což naplňuje znaky dvou pokračujících deliktů spáchaných v jednočinném souběhu. Prvním deliktem je porušení zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 ZOHS, druhým je porušení čl. 101 odst. 1 SFEU. Žalovaný má za to, že posuzované dohody jsou zakázané z toho důvodu, že měly za cíl narušit hospodářskou soutěž s hnědým tříděným uhlím. Z argumentace žalovaného vyplývá, že posuzované dohody jsou dohodami vertikálními, neboť žalobce a jeho odběratelé působili na různé úrovni trhu (§ 5 odst. 2 ZOHS).
64. Podle § 1 odst. 6 ZOHS se tento zákon nevztahuje na podle dohody odstavce 1, jejichž účinky se projevují výlučně na zahraničním trhu, pokud z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, nevyplývá něco jiného.
65. Podle § 3 odst. 1 ZOHS, ve znění účinném do 31. 8. 2009, platí, že *„[d]ohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen „dohody“), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné,⁴ pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku“*.
66. Podle § 3 odst. 1 ZOHS, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (tj, k datu ukončení protiprávního jednání): *„[d]ohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen „dohody“), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané“*.
67. Podle čl. 101 odst. 1 SFEU jsou s vnitřním trhem neslučitelné, a proto zakázané, veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu, zejména ty, které a) přímo nebo nepřímo určují nákupní nebo prodejní ceny anebo jiné obchodní podmínky; b) omezují nebo kontrolují výrobu, odbyt, technický rozvoj nebo investice; c) rozdělují trhy nebo zdroje zásobování; d) uplatňují vůči obchodním partnerům rozdílné podmínky při plnění stejné povahy, čímž jsou někteří partneři znevýhodněni v hospodářské soutěži; e) podmiňují uzavření smluv tím, že druhá strana přijme další plnění, která ani věcně, ani podle obchodních zvyklostí s předmětem těchto smluv nesouvisejí (původně článek 81 Smlouvy o založení Evropského společenství).
68. Ke vzájemnému vztahu citovaných ustanovení Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 12. 2008, č. j. 7 Afs 7/2008-200, uvedl: *„Jednočinný souběh těchto deliktů je tedy možný, a to i přesto, že se znaky obou skutkových podstat jinak v zásadě kryjí a liší se právě pouze kritérii účinku protisoutěžního jednání na obchod mezi členskými státy ES na straně jedné a účinku protisoutěžního jednání na trh v České republice na straně druhé, které však zároveň představují odlišné zájmy ES a jeho členského státu. Aby došlo k jednočinnému souběhu, musí být dané jednání*

způsobilé omezit hospodářskou soutěž na společném trhu tak, aby to mohlo ovlivnit obchod mezi členskými státy ES v míře větší než zanedbatelné, na straně druhé musí být takové jednání vždy způsobilé narušit také hospodářskou soutěž na území členského státu ES...Ovšem nemusí tomu tak být vždy. Například exportní kartel mezi českými subjekty se může projevit výhradně na trzích jiných členských států ES a může tedy naplňovat podmínky čl. 81 Smlouvy ES, ale nemusí mít žádný vliv na hospodářskou soutěž s daným produktem na relevantním trhu v České republice“. Z posledně citované věty rozsudku č. j. 7 Afs 7/2008-200 žalobce dovozuje, že jeho jednání nemohlo mít vliv na hospodářskou soutěž v České republice. Byť žalobce zpochybňuje i možnost aplikace SFEU na svůj případ (viz níže), nepopírá, že v obecné rovině zákazy exportu mohou ovlivnit hospodářskou soutěž mezi členskými státy EU (k tomu viz i žalobcem citované stanovisko Generálního advokáta Bobka ve věci C-228/18 Budapest Bank, bod 46).

69. Předseda ÚOHS má za to, že zákazy exportu byly způsobilé bránit rozšíření podnikatelské činnosti odběratelů a získávání dalších zdrojů pro zkvalitnění jejich služeb a tím i zlepšování jejich postavení v hospodářské soutěži v České republice. Posuzované jednání tak bylo způsobilé mít negativní dopad i na tento hospodářský trh (bod 104 napadeného rozhodnutí).
70. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Žalobce se na věc dívá pouze optikou spotřebitelů hnědého tříděného uhlí, nikoliv už optikou odběratelů, kteří uhlí dále distribuovali. Ti byli naopak smluvními ujednáními o zákazu exportu omezení zúžením potenciálního okruhu zákazníků. Delikty dle § 3 odst. 1 ZOHS jsou koncipovány jako delikty ohrožovací, jejichž následkem je ohrožení zájmu chráněného zákonem. „Podmínku alespoň potenciálního narušení hospodářské soutěže je přitom třeba pokládat za splněnou tehdy, pokud dohoda vede alespoň ke snížení stupně nejistoty ohledně budoucího chování soutěžitelů na trhu. Tato podmínka je splněna u takových typů konsenzuálního jednání, z nichž lze alespoň nepřímou na základě souhrnu okolností vzniku a obsahu samotného konsenzu a jeho realizace dovozovat, jak budou jednotliví soutěžitelé pravděpodobně na trhu v budoucnu jednat“ (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 3/2012-131). Obsah jednotlivých exportních doložek, posílených v mnoha případech hrozbami smluvních sankcí, pak podle krajského soudu nezavdává k pochybnostem o alespoň potenciálním usměrňování chování odběratelů žalobce, které se projevilo na relevantním trhu. Krajský soud zároveň na tomto místě musí odmítnout námitku žalobce, že ze závěrů rozsudku č. j. 5 Afs 3/2012-131 nebylo v posuzované věci vhodné vycházet. Závěry citovaného rozsudku jsou pro nyní řešenou věc relevantní, vycházel z nich ostatně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2025, č. j. 3 As 87/2023-51. Ten přezkoumával po skutkové stránce velmi podobný případ exportních doložek, přičemž konstatoval, že exportní doložky byly způsobilé na trhu s hnědým tříděným uhlím narušit hospodářskou soutěž v České republice i ovlivnit obchod mezi členskými státy Evropské unie (rozsudek č. j. 3 As 87/2023-51, body 48 až 52).
71. Závěry rozsudků SDEU ze dne 18. 2. 1986, ve věci C-174/87 *Bulk Oil*, a ze dne 28. 4. 1998, ve věci C-306/96 *Javico*, se týkají otázek, zda určité exportní opatření či smluvní ujednání může ze své podstaty narušit soutěž v rámci vnitřního trhu, když v obou případech docházelo k vývozu mimo vnitřní trh. Soudní dvůr konstatoval, že nemohlo dojít k ovlivnění vnitřního trhu a neaplikovalo se proto evropské soutěžní právo. Nelze však přistoupit na žalobcův argument, že stejnou logikou nemohlo dojít ani k dotčení českého trhu s tříděným hnědým uhlím, když exportní doložky omezovaly vývoz mimo Českou republiku, a nemohl být proto aplikován ZOHS. Soudní dvůr Evropské unie neposuzuje

dopad určitého jednání na národní trh, ale na obchod mezi členskými státy. Závěry uvedených rozsudků *Javico* a *Bulk Oil* by tak byly relevantní, pokud by žalobce uzavíral doložky omezující export mimo vnitřní trh. To však nečinil. Krajský soud navíc zdůrazňuje, že protisoutěžní dopad žalobcova jednání na hospodářském trhu s hnědým tříděným uhlím v České republice nepociťovali primárně spotřebitelé, ale jeho odběratelé, kteří byli nuceni hnědé tříděné uhlí nabízet pouze na tomto trhu. Proto mohl být na žalobcovo jednání aplikován ZOHS.

72. Žalovaný mohl taktéž aplikovat na žalobcovo jednání čl. 101 SFEU, neboť prokázal, že vliv jednání nebyl zanedbatelný na obchod mezi členskými státy. Z rozsudku SDEU ze dne 13. 7. 2006, ve spojené věci C-295-04 až C-298/04, *Manfredi*, body 41 a 42, vyplývá, že „[d]o působnosti práva Společenství tak spadá každá kartelová dohoda a každé jednání, které mohou ovlivnit obchod mezi členskými státy tak, že mohou narušit uskutečnění cílů jednotného trhu mezi členskými státy, zejména oddělováním vnitrostátních trhů nebo změnou struktury hospodářské soutěže na společném trhu. Aby rozhodnutí, dohoda nebo jednání mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy, musí na základě souhrnu objektivních skutkových nebo právních okolností umožnit předpokládat s dostatečnou pravděpodobností, že mohou přímo, nebo nepřímo, skutečně, nebo potenciálně ovlivnit obchod mezi členskými státy, a to tak, že se lze obávat, že by mohly být překážkou uskutečňování jednotného trhu mezi členskými státy.“
73. Je však třeba, aby tento vliv nebyl zanedbatelný (rozsudek *Javico*, bod 16). Právě na to žalobce upozorňuje. Podle něj v projednávané věci nebyly překročeny prahové hodnoty dle Pokynů Evropské komise ze dne 27. 4. 2004, 2024/C101/07 (*Guidelines on the effect on trade concept contained in Articles 81 and 82 of the Treaty*). Žalovaný měl tuto otázku posoudit nesprávně, protože vycházel z tržního podílu žalobce na trhu s hnědým tříděným uhlím v České republice.
74. Žalovaný dospěl k závěru, že s ohledem na tržní podíl žalobce na relevantním trhu v České republice přesahující 5 % hranici došlo k citelnému dopadu na obchod mezi členskými státy EU, a je tak splněna podmínka existence unijního prvku; lze tedy aplikovat čl. 101 odst. 1 SFEU (bod 288 prvostupňového rozhodnutí). Dále žalovaný v bodu 180 prvostupňového rozhodnutí uvedl: „Podle ustálené unijní judikatury tedy představují dohody o zákazu exportu dohody ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, jež mají narušení soutěže za cíl; jedná se o tzv. dohody s tvrdým jádrem (*hard-core restrictions*). Tyto dohody mají vždy již ze své podstaty negativní dopad na obchod mezi členskými státy, tj. na hospodářskou soutěž na vnitřním trhu EU. Ani skutečnosti, že dodavatel tato ustanovení v praxi nevymáhá, přitom nemůže být důvodem k závěru, že tyto dohody nemají vliv na obchod mezi členskými státy, neboť tato ujednání mohou vytvořit „vizuální a psychologické“ („*visual and psychological*“) pozadí, které v konečném důsledku přispívá k rozdělení trhu.“ Žalobce omezoval posuzovanými dohodami své odběratele ve vývozu hnědého tříděného uhlí do zahraničí, přičemž současně export umožnil jedinému distributorovi (společnosti Carbounion). Exportními doložkami poskytl svému distributorovi ochranu před paralelními konkurenčními dodávkami téhož zboží stejné značky na zahraniční trhy. Vybraný distributor tak nebyl v zahraničí vystaven soutěži v dodávkách hnědého tříděného uhlí z produkce žalobce. Na zahraničních trzích tak žalobce eliminoval soutěž v rámci své značky (bod 181 prvostupňového rozhodnutí).
75. K existenci unijního prvku se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku č. j. 5 Afs 3/2012-131: „I když tedy na trhu hnědého tříděného uhlí stěžovatel překročil 5 % hranici

stanovenou Pokyny pouze o několik málo procent, byla většina jeho produkce vázána zákazem exportu, a proto zdejší soud neshledává žádné pochyby o tom, že i jednání stěžovatele na tomto trhu bylo s to ovlivnit obchod mezi členskými státy“. Krajský soud má na rozdíl od žalobce za to, že uvedený závěr je plně aplikovatelný i v nyní projednávané věci. I Nejvyšší správní soud vycházel z tržního podílu producenta uhlí na trhu s hnědým tříděným uhlím na území České republiky. Argumentace specifickými podmínkami pro export hnědého tříděného uhlí nejsou přesvědčivé, z provedeného šetření vyplynulo, že se někteří odběratelé žalobce o export do zahraničí pokoušeli. Jádrem argumentace Nejvyššího správního soudu (s odkazem na závěry rozsudku SDEU ze dne 1. 2. 1978, ve věci C-19/77 *Miller*, resp. stanovisku generálního advokáta k němu) totiž byla právě nutnost zohlednění rozsahu protiprávního omezení. Jestliže žalobce dosahoval v rozhodném období podílu na trhu v rozmezí 66 % až 85 %, a současně všem svým odběratelům (s výjimkou společnosti Carbounion) omezoval export téměř veškerého hnědého tříděného uhlí, bylo takové jednání jednoznačně s to ovlivnit obchod mezi členskými státy. Proto mohl být na žalobcovo jednání aplikován čl. 101 SFEU.

76. Dle krajského soudu je nepochybné, že tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě žalobce, který setrval (včetně řízení o rozkladu) namítá, že v jeho případě nebyla naplněna společenská škodlivost předmětného přestupku, resp. žalovaný či předseda ÚOHS se dostatečně otázkou naplnění materiální stránky předmětného přestupku nezabývali, neboť ji presumovali, považovali za danou a nezpochybnitelnou. Ve světle výše uvedeného proto nemůže obstát lakonické konstatování žalovaného ve vyjádření k žalobě, že v případě žalobce nenastala situace, kdy by mohlo přicházet v úvahu zohlednění či posouzení hlediska společenské škodlivosti.

Posuzované dohody jsou zakázanými cílovými dohodami

77. Žalobce nepopírá, že v kontextu úpravy obsažené v SFEU rozhodovací praxe považuje zakazy exportu v rámci vnitřního trhu za obecně protisoutěžní. Nesouhlasí však již s tím, jak žalovaný zkoumal právní a ekonomický kontext věci, včetně prosoutěžních účinků posuzovaných dohod.
78. Žalobci i žalovanému jsou závěry judikatury SDEU k výkladu tzv. cílových dohod dobře známé. Jedná se o takové formy koordinace mezi podniky, které mohou již ze své povahy narušit řádné fungování hospodářské soutěže, není proto třeba zkoumat jejich účinky. Lze přitom vycházet i z aktuální rozhodovací praxe soutěžních orgánů a soudů, neboť některá typizovaná koluzní jednání (např. horizontální stanovení cen kartelem) budou způsobit vyvolat negativní účinky na trh *téměř* vždy. Takový výklad však musí být restriktivní, neboť pokud analýza obsahu dohod neodhalí dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k hospodářské soutěži, je nutné provést přezkum jejich důsledků (body 17 až 19 rozsudku SDEU ze dne 26. 11. 2014, C-345/14, ve věci *Maxima Latvija*). Onen „dostatečný stupeň škodlivosti“ je třeba zjistit z obsahu ustanovení dohod, jejich cílů, jakož i jejich hospodářskému a právnímu kontextu včetně povahy dotčeného zboží nebo služeb, jakož i skutečné podmínky fungování a strukturu dotčeného trhu nebo dotčených trhů (bod 36 rozsudku SDEU ze dne 14. 3. 2013, C-32/11, ve věci *Allianz Hungária Biztosító a další*).

79. Dohody vylučující prodej zboží mimo smluvní území jsou SDEU obecně považovány za dohody, jejichž cílem je narušení hospodářské soutěže (viz rozsudek ve věci *Javico*, bod 14, či rozsudek ze dne 6. 4. 2006, ve věci C-551/03 P *General Motors*, bod 67). Stejně tak i judikatura Nejvyššího správního soudu potvrdila, že exportní doložky omezující prodej hnědého tříděného uhlí mimo Českou republiku jsou způsobilé narušit hospodářskou soutěž (srov. již zmíněný rozsudek č. j. 5 Afs 3/2012-137, body 42 až 45). Žalovaný vycházejí z uvedených judikатурních závěrů proto mohl kvalifikovat předmětné dohody jako dohody s cílem narušit hospodářskou soutěž.
80. Žalobce ale odkazuje na rozsudek SDEU ze dne 29. 6. 2023, C-211/22, ve věci *Super Bock Bebidas*, který uvedl, že „pokud se strany dovolávají prosoutěžních účinků souvisejících s dohodou, musí být tyto skutečnosti zohledněny jako prvky kontextu této dohody. Pokud jsou totiž prokázány, jsou relevantní, specifické pro danou dohodu a jsou dostatečně významné, mohly by takové účinky vyvolat důvodné pochybnosti o dostatečně škodlivé povaze této dohody z hlediska hospodářské soutěže“. Prosoutěžní efekt měl mít v projednávané věci žalobcem zavedený systém exkluzivní distribuce, jenž byl doplňován právě exportními doložkami.
81. Předseda ÚOHS na obdobnou argumentaci reagoval v bodech 171 až 191 napadeného rozhodnutí. Krajský soud považuje vypořádání námitek za komplexní a logické, plně na ně proto odkazuje. Skutečnost, že je určité opatření považováno za opatření sledující legitimní cíl, nevylučuje, že s ohledem na existenci jiného cíle sledovaného tímto opatřením, který musí být považován za protiprávní, rovněž vzhledem k obsahu ustanovení tohoto opatření a kontextu, do kterého zapadá, může být uvedené opatření považováno za opatření, jehož účelem je omezení hospodářské soutěže (viz rozsudek SDEU ze dne 18. 11. 2021, C-306/20, ve věci *Visma Enterprise*, bod 63). I když tedy exportní doložky mohly vést k zadržování tříděného hnědého uhlí na českém trhu, z čehož profitovali tuzemští spotřebitelé, neměly tyto doložky pouze kladný dopad na hospodářskou soutěž. Jak příhodně zmínil předseda ÚOHS, hospodářská soutěž je právem chráněna jako celistvý fenomén, který nejlépe (alespoň dle současného stavu lidského poznání) přináší efektivní alokaci zdrojů a zvyšuje obecný blahobyt za férových podmínek. Krajský soud zároveň nepřesvědčila argumentace žalobce ohledně nezbytnosti exportních doložek pro udržování systému exkluzivní distribuce. Negativní jevy, jimž žalobce sjednáváním exportních doložek dle svých slov předcházeli, podle krajského soudu nepřeváží nad omezením hospodářské soutěže s těmito doložkami nutně spojeným. Kontext posuzovaných dohod včetně systému exkluzivní distribuce nezavdává k pochybnostem o dostatečném stupni škodlivosti posuzovaného jednání vůči hospodářské soutěži na relevantním trhu

Aplikace pravidla de minimis a blokové výjimky

82. Žalobce se domáhá také toho, že jeho jednání nemělo být posouzeno jako správní delikt proto, že na něj mělo být aplikováno pravidlo de minimis, respektive bloková výjimka dle § 4 odst. 1 ZOHS.
83. Co se týče pravidla de minimis (zjednodušeně se jedná o doktrínu, podle níž se zanedbatelná porušení hospodářské soutěže nepostihují), shoduje se krajský soud se závěrem žalovaného, že toto pravidlo se na tzv. dohody s tvrdým jádrem, kam dohody o omezující export taktéž spadají, neuplatňuje. Jde o výraz obecné společenské škodlivosti takového typu dohod, neboť ovlivňují trh mezi členskými státy již svou existencí. Tento pohled zastává i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Afs 3/2012-134, bod 30. S odkazem na rozsudek SDEU ze dne 13. 12.

2012 ve věci C-226/11 *Expedia*, body 37 a 38, nemusel žalovaný v projednávaném případě zkoumat, zda byly v případě žalobce překročeny prahové hodnoty stanovené Evropskou komisí.

84. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že měla být v daném případě aplikována bloková výjimka dle nařízení Komise (EU) č. 330/2010 o použití čl. 101 odst. 3 SFEU na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě (dále jen „nařízení o blokové výjimce“), a to na základě odkazu v § 4 odst. 1 ZOHS.
85. Žalobce patrně poukazuje na čl. 4 písm. b) bod i) nařízení o blokové výjimce, které jednu z blokových výjimek přiznává vertikálním dohodám, které sice omezují území, na kterém kupující, který je stranou dohody, může prodávat smluvní zboží, ale omezují pouze aktivní prodeje na tomto výhradním území. Žalobce má za to, že exportní doložky omezovaly pouze aktivní prodeje, tudíž se na něj má bloková výjimka vztahovat. Žalovaný prý opačný závěr důkazně neprokázal.
86. Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že předmětné exportní doložky omezovaly dodavatele i v pasivních prodejkách hnědého tříděného uhlí (pasivním prodejem se rozumí reagování na nevyžádané požadavky jednotlivých zákazníků včetně dodávky zboží nebo služeb těmto zákazníkům). Vyplývá to ze znění písemných smluv, jež jsou součástí správního spisu, které zřetelně stanovovaly, že odběratelé žalobce měli provést opatření, aby se uhlí *dále nedodalo či neprodalo* mimo území České republiky, případně, aby byla taková transakce předem schválena žalobcem. Nezdá se pravděpodobným, že by byli odběratelé žalobce motivováni vyhovovat nevyžádaným požadavkům jiným zákazníkům, zvláště v těch obdobích, kdy bylo dodržování výše uvedené povinnosti vynucováno smluvními sankcemi. Požadavkům plynoucím ze závěrů rozsudku *Activision Blizzard* pak v projednávané věci žalovaný dostal, neboť v projednávané věci existoval písemný důkaz o uzavírání dohod omezujících pasivní prodeje – smlouvy s jednotlivými odběrateli. Nemusel tak provádět dodatečné šetření, jak to činil v jiné žalobcem odkazované věci.
87. Argumentace žalobce spočívá v pouhé negaci těchto závěrů, bez toho, aby nabídl alternativní plausibilní výklad znění exportních doložek. Argumentace žalobce působí taktéž krajskému soudu schizofrenně, neboť na jiných místech své žaloby namítá, že exportními doložkami měl zajišťovat dostatek hnědého tříděného uhlí na českém trhu, což by však neplnil stoprocentně, pokud by svým odběratelům umožňoval pasivní prodeje. Buď tedy exportní doložky sloužily k omezení exportu hnědého tříděného uhlí za účelem veřejného zájmu či podpory exkluzivní distribuce jediným distributorem žalobce (Carbounion), jak tvrdí žalobce, a pak by měly za tímto účelem jistě omezovat jakékoliv prodeje uhlí do zahraničí, nebo měly omezovat pouze aktivní prodeje, což zase snižuje důvěryhodnost jiných částí žaloby. Názoru žalobce, že mu měl žalovaný zakázat doložky o exportu pouze v rozsahu, v jakém se týkají pasivních prodejů, krajský soud nepřisvědčil.

Úkol pokrývat odbytovou těžbou potřeby obyvatelstva není liberačním důvodem ani výjimkou veřejného zájmu

88. Žalobce dále namítá, že exportními doložkami plnil úkoly veřejného zájmu, jež mu ukládal nejprve Fond národního majetku a následně jediný akcionář – společnost ČEZ, k čemuž byl povinován Privatizačním rozhodnutím, což má postačovat pro liberaci žalobce z objektivní odpovědnosti za tvrzené správní delikty. Případně žalobce s odkazem na závěry rozsudků SDEU ze dne 19. 2. 2002, ve věci C-309/99 *Wouters*, a rozsudku ze dne 18. 7. 2006, ve věci

v-519/04 P *Meca-Medina*, argumentuje, že důvody veřejného zájmu převážily nad omezením hospodářské soutěže, tudíž měl žalovaný případ žalobce v souladu s doktrínou tzv. doprovodných omezení (*ancillary restraints*) vyjmout z aplikace čl. 101 SFEU.

89. Privatizační rozhodnutí (strany č. 26008 až 26015 správního spisu) uložilo v čl. 12 písm. h) bodě i) nabyvateli akcií žalobce – společnosti ČEZ, aby zajistil, že po dobu 15 let od vypořádání transakce bude žalobce plnit závazek, že *„odbytová těžba hnědého tříděného uhlí bude pokrývat potřebu trhu s tříděným uhlím pro obyvatelstvo do maximální výše (obchodní tajemství) tun ročně s flexibilitou odpovídající poptávce po tomto produktu“*.
90. Krajský soud nesouhlasí s tvrzením, že by Privatizační rozhodnutí žalobci ukládalo, aby pokryl tuzemskou poptávku po hnědém tříděném uhlí, tj. že měl povinnost zajistit dostatek hnědého tříděného uhlí pro tuzemské obyvatelstvo. Už vůbec pak krajský soud nesouhlasí s tvrzením, že přiměřeným opatřením k zajištění této povinnosti byly právě dohody omezující export. Přiklání se naopak k názoru předsedy ÚOHS v bodech 164 až 170 napadeného rozhodnutí, že Privatizační rozhodnutí žalobci „pouze“ ukládalo, aby zajistil dostatečnou odbytovou těžbu hnědého tříděného uhlí. Nijak z něj nevyplyvá, že by měl žalobce kontrolovat, zda vytěžené uhlí zůstane na domácím trhu. Předseda ÚOHS taktéž příhodně poukázal na skutečnost, že Privatizační rozhodnutí v závěru čl. 12 samo stanovilo, že nabyvatel akcií není povinen plnit výše uvedený závazek, pokud by to bylo v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, kterými ZOHS a SFEU jistě jsou. Navíc, pokud měl žalobce skutečně za to, že Privatizační rozhodnutí mu ukládá povinnost zajišťovat dostatek hnědého tříděného uhlí pro domácí trh, proč současně s tím udržoval systém exkluzivní distribuce, kterým vyvážel stejné uhlí mimo domácí trh.
91. Protože se krajský soud neztotožnil s názorem žalobce, že by Privatizační rozhodnutí ukládalo povinnost zdržovat hnědé tříděné uhlí na tuzemském trhu, nezabýval se podmínkami vyplývajícími z judikatury navazující na rozsudky *Wouters* a *Meca-Medina*. Vyplývá z ní, že *„ne každá dohoda mezi podniky nebo ne každé rozhodnutí sdružení podniků, které omezují svobodu jednání podniků, jež jsou stranami této dohody nebo se musí podřítit tomuto rozhodnutí, spadají nezbytně pod zákaz stanovený v čl. 101 odst. 1 SFEU. Zkoumání hospodářského a právního kontextu, do něhož spadají některé z těchto dohod a rozhodnutí, totiž může vést k závěru, zaprvé že jsou odůvodněny sledováním jednoho nebo několika legitimních cílů obecného zájmu, které samy o sobě nejsou protisoutěžní, zadruhé že konkrétní prostředky použité k dosažení těchto cílů jsou skutečně nezbytné pro tento účel, a zatřetí že i když se jeví, že vlastním důsledkem těchto prostředků je přinejmenším potenciální omezení nebo narušení hospodářské soutěže, tento vlastní důsledek nepřesahuje rámec toho, co je nezbytné, zvláště tím, že by vylučoval veškerou hospodářskou soutěž“* (rozsudek SDEU ze dne 21. 12. 2023, ve věci C-333/21 *Evropská Superliga*, bod 183).
92. Krajský soud se totiž ztotožnil se závěrem předsedy ÚOHS v bodu 165 napadeného rozhodnutí, že Privatizačním rozhodnutím žalobci vůbec nebyl stanoven cíl veřejného zájmu, kterým by mohl legitimizovat zákaz exportu svých odběratelům. Zajištění dostatečné odbytové těžby, tedy „vstupu“ uhlí na tuzemský trh se nijak netýkalo toho, zda takto vytěžené uhlí na tomto trhu zůstane, či zda bude exportováno do zahraničí. Lze taktéž přisvědčit doprovodnému argumentu předsedy ÚOHS, že žalobce měl k dispozici jiná, méně omezující opatření, kterými mohl sledovaného cíle dosáhnout.

Hodnocení subjektivní stránky jednání žalobce

93. Žalobce brojí také proti závěru, že by v období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2012 jednal ve formě úmyslu. Tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou. Obsah písemně uzavřených smluv jednoznačně prokazuje, že žalobce aktivně vyžadoval po svých odběratelích, aby nedodávali hnědé tříděné uhlí mimo Českou republiku. Tvzeným legitimním důvodům, které jej k tomuto jednání měly opravňovat, krajský soud výše nepřisvědčil, resp. neopravňovaly žalobce k porušování zákonných předpisů.
94. Pro určení formy zavinění není rozhodné to, zda chtěl žalobce porušit zákon, nýbrž to, zda chtěl porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, potažmo zda o takovém následku svého jednání alespoň věděl. Podle názoru krajského soudu nemůže být pochyb o tom, že žalobce věděl, že své odběratele omezuje ve vývozu hnědého tříděného uhlí do zahraničí, tedy nabízení zboží určitému okruhu zákazníků. Tento důsledek představuje ohrožení a posléze případně i narušení volné hospodářské soutěže, která je oním zájmem chráněným zákonem. Jde přitom o důsledek zcela samozřejmý, takže nelze tvrdit, že by o něm žalobce nevěděl.
95. Poukaz na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2004, sp. zn. 6 Tdo 989/2004, není přílehlavý. Příklad řešený Nejvyšším soudem se totiž týkal vývozu piva do Spolkové republiky Německo, kde však operovali dva výhradní distributoři, kteří byli tímto jednáním poškozeni. V nyní projednávaném případě však žalobce zaprvé zavedl systém exkluzivní distribuce jiným způsobem, tj. veškerý export prováděla jediná společnost, zadruhé jím omezil i pasivní prodeje. Nelze tedy přistoupit na argument žalobce, že Nejvyšší soud „bez dalšího aproboval“ systém, který v projednávaném případě nastavil žalobce. Stran závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 Afs 17/2007-100, má krajský soud za to, že nevyplývají ve prospěch žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

96. Na základě výše uvedených skutečností a úvah shledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud přitom zrušil napadené rozhodnutí jako celek, neboť shledal vady vztahující se ke všem jeho výrokům, a navíc zásadní vady výroku I. musely nutně vést ke zrušení ostatních výroků, které jsou na výroku o vině závislé a ve vztahu k němu akcesorické. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pokud žalovaný shledá podmínky pro vydání nového rozhodnutí, v němž shledá žalobce vinným, jeho povinností bude v samostatném výroku vymezit jednotlivé dílčí útoky šetřeného pokračujícího přestupku (správního deliktu), tak, aby bylo zřejmé, že každý z útoků naplňuje skutkovou podstatu šetřeného správního deliktu a že jednotlivé útoky splňují podmínky pro aplikaci principu pokračování v protiprávním činu. V případě, že předseda ÚOHS shledá, že správní spis neposkytuje dostatek podkladů pro to, aby bylo uvedené hodnocení učiněno ve vztahu ke všem zjištěným dílčím útokům, doplní pro tyto účely skutková zjištění. Své závěry posléze předseda ÚOHS případně promítne také do svých úvah o stanovení pokuty a o opatření k nápravě.
97. Krajský soud rozhodl ve věci samé bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s.
98. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

99. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3 \times 100$ Kč a 4×300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 856 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
100. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 19 456 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. června 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu